

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Last Minute Tour SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 lutego 2007 r.;
- Stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego nr 1 552 231 w odniesieniu do klas 39 i 42;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy LAST MINUTE TOUR dla towarów i usług należących do klas 16, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 552 231

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Last Minute Tour SpA

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Znak towarowy strony wnoszącej o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: krajowy niezarejestrowany słowny znak towarowy LASTMINUTE.COM dla usług należących do klas 39 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do usług należących do klas 39 i 42 i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do towarów należących do klasy 16

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie orzekła, że niezarejestrowany znak towarowy skarżącej nie daje jej prawa zakazywania używania w Zjednoczonym Królestwie zgłoszonego znaku towarowego oraz błędnie zastosowała kryteria ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2007 r. — Last Minute Network przeciwko OHIM — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR)

(Sprawa T-115/07)

(2007/C 129/40)

Język, w którym została sporządzona skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: Last Minute Network Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Last Minute Tour SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 lutego 2007 r.;
- Stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego nr 1 552 231 w odniesieniu do klasy 16;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy LAST MINUTE TOUR dla towarów i usług należących do klas 16, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 552 231

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Last Minute Tour SpA

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Znak towarowy strony wnoszącej o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: krajowy niezarejestrowany słowny znak towarowy LASTMINUTE.COM dla usług należących do klas 39 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do usług należących do klas 39 i 42 i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do towarów należących do klasy 16

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej, która wniosła o uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień w części, w celu uzyskania stwierdzenia nieważności również w odniesieniu do towarów należących do klasy 16

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie orzekła, że niezarejestrowany znak towarowy skarżącej nie daje jej prawa zakazywania używania w Zjednoczonym Królestwie zgłoszonego znaku towarowego oraz błędnie zastosowała kryteria ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-119/07)

(2007/C 129/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: G. Aiello, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji C (2007) 286 wersja ostateczna z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii, wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy. W decyzji tej stwierdzono, że zwolnienia podatkowe przyznane przez rząd włoski na rzecz Eurallumina S.p.A są zgodne z prawem w 80 % ich wielkości i uznano, że w pozostałych

20 % pomoc przyznana spółce od dnia 1 stycznia 2004 r. powinna zostać odzyskana.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie art. 87 ust. 1 WE, jako że zaskarżona decyzja przyjmuje, iż zwolnienie z podatku akcyzowego przewidziane we włoskim porządku prawnym stanowi pomoc państwa. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że — tak jak potwierdza to treść dyrektywy 2003/96/WE ⁽¹⁾ — wspomniane zwolnienia z podatku akcyzowego nie stanowią pomocy państwa, lecz wpisują się raczej w charakter i logikę krajowego systemu podatkowego. W istocie nawet, gdyby chodziło o pomoc państwa, to wspomniana dyrektywa zezwoliłaby na nią, przynajmniej do dnia 31 grudnia 2006 r. Co się tyczy rzekomo selektywnego charakteru omawianych środków, należy zauważyć, że dotyczą one w sposób ogólny wszystkich przedsiębiorstw, które wykorzystują oleje mineralne do produkcji tlenku glinu. Okoliczność, że na obszarze Włoch istnieje tylko jedna fabryka wykorzystująca oleje mineralne w procesie produkcyjnym, ma charakter czysto faktyczny i nie pozbawia środka charakteru generalnego;
- naruszenie art. 87 ust. 3 WE, a także wytycznych z 1998 r. w sprawie krajowej pomocy regionalnej, ponieważ sporne zwolnienie z podatku akcyzowego powinno być rozpatrywane jako konieczne do rozwoju gospodarczego regionu Sardynii;
- naruszenie pkt 51 ust. E. 3.2. wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz środowiska naturalnego (2001/C 37/03), jako że w niniejszej sprawie zostały zawarte porozumienia w zakresie poprawy wyników w dziedzinie środowiska między państwem a spółką uzyskującą pomoc;
- skarżąca podnosi wreszcie naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i domniemania legalności środków wspólnotowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51).